

Ανδρουσοπούλου, Α. (1995). Εμείς και τα προβλήματά μας. Εμείς και οι γονείς μας: Αποχωρισμοί και φορτία αγάπης. *Συνεργασία*, 21, 38-39.

Εμείς και οι γονείς μας: Αποχωρισμοί και φορτία αγάπης

Ο χωρισμός των γονιών είναι στις μέρες μας κάτι αρκετά συνηθισμένο. Μπορεί εσείς οι ίδιοι να έχετε γονείς που έχουν χωρίσει ή να ξέρετε άλλα παιδιά με γονείς χωρισμένους. Αυτό που συχνά απασχολεί τα παιδιά είναι το γιατί οι γονείς χωρίζουν. Οι γονείς άλλοτε κάνουν ό,τι καλύτερο μπορούν για να μας εξηγήσουν κι άλλοτε το αποφεύγουν, είτε γιατί πιστεύουν ότι δε θα καταλάβουμε, είτε γιατί νομίζουν ότι θα μας φορτώσουν με έγνοιες.

Οι λόγοι που οι γονείς χωρίζουν δεν είναι βέβαια πάντα οι ίδιοι. Συνήθως όμως αυτό που προκαλεί το χωρισμό είναι η δυσκολία που έχουν οι γονείς να επικοινωνήσουν. Φανταστείτε τι συμβαίνει όταν δυο φίλοι μιλάνε μέσα από γουόκι-τόκι αλλά ο καθένας τους είναι συντονισμένος σε άλλη συχνότητα! Πολλές φορές συμβαίνει δυο άνθρωποι να παντρεύονται και οι συχνότητές τους να είναι στην αρχή καλά συντονισμένες, αλλά στην πορεία τα πράγματα να αλλάξουν. Το αποτέλεσμα είναι να μην μπορούν να «ακούσουν» καλά ο ένας τον άλλον, να μην μπορούν να καταλάβουν τις ανάγκες και τις απόψεις του, κι έτσι να εκνευρίζονται, να καβγαδίζουν και να μην είναι ευτυχισμένοι. Μη φανταστείτε βέβαια πως όλοι οι γονείς που κατά καιρούς διαφωνούν και τσακώνονται θα χωρίσουν κιόλας! Αντίθετα, το να εκφράζουν οι άνθρωποι το πώς αισθάνονται, ακόμα κι όταν το συναίσθημά τους είναι θυμός, είναι σημάδι πως προσπαθούν να επικοινωνήσουν και να δώσουν στον άλλο να καταλάβει το πώς νιώθουν. Αν όμως συμβεί ή έχει ήδη συμβεί να χωρίσουν οι γονείς μας, τότε είναι χρήσιμο να ξέρουμε τα παρακάτω:

1) Τα παιδιά δε φταίνε ποτέ για το χωρισμό των γονιών τους. Αν παρόλα αυτά συνεχίζει να μας περνά αυτή η ιδέα από το μυαλό, δεν έχουμε παρά να τους ρωτήσουμε απλά: «Μήπως φταίω εγώ;» Δοκιμάστε το! Να είστε σίγουροι πως η απάντηση θα είναι «όχι!»

2) Μην προσπαθείτε να μάθετε ποιος από τους δυο γονείς «φταίει» για το χωρισμό. Αν οι γονείς είναι ακόμα εκνευρισμένοι, μπορεί να ρίξουν το φταίξιμο ο ένας στον άλλο ή και στον εαυτό τους. Εμείς όμως, που δεν έχουμε κανένα λόγο να είμαστε θυμωμένοι μαζί τους, να ξέρουμε πως στην πραγματικότητα δε φταίει κανείς!

3) Καμιά φορά, ιδίως στην αρχή, οι γονείς στην προσπάθειά τους να επικοινωνήσουν μπορεί να χρησιμοποιήσουν εμάς τα παιδιά σαν «ταχυδρόμους». «Πες στον μπαμπά...» ή «δώσε στη μαμά...|». Εξηγήστε τους πως δε βοηθά κανέναν όταν εμείς κάνουμε τον «ταχυδρόμο». Θα το καταλάβουν και θα το διορθώσουν!

4) Πολλές φορές τα παιδιά ελπίζουν πως οι γονείς τους θα τα «ξαναφτιάξουν» κι όλα θα γίνουν όπως πριν. Ατό πράγματι μπορεί να συμβεί αλλά μπορεί και όχι. Εμείς πάντως καλά θα κάνουμε να δεχτούμε την κατάσταση όμως είναι τώρα. Άλλωστε το τι θα κάνουν οι γονείς είναι δικό τους θέμα. Με το να ρωτάμε αν θα ξαναζήσουν μαζί ή να επιμένουμε πως θα θέλαμε τα πράγματα να γίνουν όπως πριν δυσκολεύουμε την κατάσταση ακόμα περισσότερο.

Εκείνο που είναι σίγουρο είναι πως ο χωρισμός των γονιών μας είναι μια μεγάλη αλλαγή για όλη την οικογένεια. Κι όπως κάθε μεγάλη αλλαγή, μας φοβίζει και κάνει όλες τις δυσκολίες να φαίνονται βουνό. Να είστε σίγουροι πως κάπως έτσι αισθάνονται και οι γονείς σας. Και για κείνους η αλλαγή είναι μεγάλη. Κι εκείνοι, όπως κι εσείς, θα χρειαστούν λίγο καιρό για να συνηθίσουν και να προσαρμοστούν σε ένα καινούριο τρόπο ζωής.

Τι μπορεί ν' αλλάξει με το χωρισμό; Εκείνο που σίγουρα δε θα αλλάξει είναι η αγάπη που μας έχουν οι γονείς μας. Εκείνο που επίσης δε θα αλλάξει είναι ότι και η μαμά και ο μπαμπάς μας θα είναι πάντα η οικογένειά μας. Ακόμα κι αν ο ένας από τους δυο αναγκαστεί να μας βλέπει λιγότερο συχνά (Σαββατοκύριακα, γιορτές, καλοκαιρινές διακοπές), ακόμα κι αν μετακομίσει σε άλλη πόλη ή αποφασίσει να ξαναπαντρευτεί, θα μας αγαπάει σίγουρα το ίδιο. Όταν χωρίζουν, οι γονείς μας συχνά φοβούνται μήπως δεν είμαστε σίγουροι για την αγάπη τους και μπορεί να το παρακάνουν αγοράζοντάς μας πολλά δώρα. Άλλοτε πάλι μπορεί να νομίζουν πως θα θυμώσουμε μαζί τους, αν μας πουν όλη την αλήθεια. Αν τους δείξουμε πως κι εμείς συνεχίζουμε να τους αγαπάμε το ίδιο όπως πριν, θα τους κάνουμε να νιώσουν μεγάλη ανακούφιση.

Εκείνο που μπορεί να αλλάξει με το χωρισμό είναι το σπίτι μας ή οι συνήθειές μας. Μπορεί δηλαδή να μένουμε λίγο καιρό με τον έναν και λίγο καιρό με τον άλλον, αν και συνήθως θα περνάμε τον περισσότερο καιρό με τον έναν από τους δύο (συνήθως με τη μαμά), Καμιά φορά για λόγους που αφορούν μονάχα τους γονείς μας και τη δυσκολία τους να μείνουν φίλοι μετά το χωρισμό, τα παιδιά αναγκάζονται να βλέπουν το ένα από τους δυο γονείς πολύ λιγότερο από ό,τι άλλα παιδιά που κι αυτοί έχουν χωρισμένους γονείς. Και πάλι όμως το φταίξιμο δεν είναι δικό μας.

Είναι σημαντικό να πιστέψουμε πως οι γονείς μας δε χώρισαν ούτε για να μας τιμωρήσουν, ούτε για να μας στενοχωρήσουν. Όμως είναι φυσικό ο αποχωρισμός να μας στενοχωρεί. Στη ζωή θα χρειαστεί να αποχωριστούμε για μικρά ή μεγάλα διαστήματα ανθρώπους που αγαπάμε πολύ. Κάποιες φορές αποχωριζόμαστε τους άλλους για πάντα, όπως συμβαίνει όταν πεθαίνουν. Η αγάπη μας όμως γι' αυτούς δε σβήνει ποτέ. Κι αυτό γιατί η αγάπη που αισθανόμαστε για κάποιον δεν εξαρτάται από το εάν και πόσο συχνά τον βλέπουμε. Όσους αγαπήσαμε και αγαπάμε τους κουβαλάμε πάντα μέσα μας, όπου κι αν βρισκόμαστε, όσος καιρός κι αν περάσει. Είναι φορτίο βαρύ, γιατί στη ζωή μας θα αγαπήσουμε πολλούς ανθρώπους. Είναι όμως και το πιο πολύτιμο, το πιο γλυκό., το πιο ανθρώπινο φορτίο που θα κουβαλήσουμε ποτέ!